

Селянинъ и злато.

Кжпаль се богатъ търговецъ въ рѣката, потъналъ въ едно дълбоко мѣсто и почналъ да се дави. Край рѣката минавалъ единъ простъ и бѣденъ старикъ, чулъ викъ, спусналъ се и извадилъ търговеца изъ водата. Търговецътъ незнаялъ какъ да му благодари, поканилъ го у дома си въ града, нагостилъ го хубаво и му подарилъ единъ кжсъ злато, колко конска глава.

Взель златото селякътъ и тръгналъ за дома си, а на срѣща му иде джамбазинъ — търговецъ на добитъкъ, и цѣло стадо коне гони.

— Добра срѣща старче! Откъдѣ те Богъ носи?

— Отъ града, отъ богатия търговецъ.

— Какво ти даде търговецътъ?

— Парче злато колко конска глава.

— Дай на мене златото, пкъ ти вземи най-хубавия конь.

Взель старецътъ най-хубавия конь, поблагодарилъ и си тръгналъ.

Върви той, а насрѣща му пастиръ волови кара.

— Здравъ ми бжди старче! Откъдѣ те Богъ носи?

— Отъ града, отъ богатия търговецъ.

— Какво ти даде?

— Парче злато, колко конска глава.

— А гдѣ е то?

— Размѣнихъ го за коня.